

LLEÓ XIV
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres 28 de gener de 2026

Catequesi. Els documents del Concili Vaticà II.

I. Constitució dogmàtica *Dei Verbum*. 3. Un únic dipòsit sagrat. La relació entre l'Escriptura i la Tradició

Benvolguts germans i germanes, bon dia i benvinguts!

Continuem amb la lectura de la Constitució conciliar *Dei Verbum* sobre la Revelació divina. Avui reflexionarem sobre la relació entre la Sagrada Escriptura i la Tradició. Podem agafar com a fons dues escenes evangèliques. En la primera, que s'esdevé en el Cenacle, Jesús, en el seu gran discurs-testament adreçat als deixebles, afirma: «Us he dit tot això mentre he estat amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que jo us he dit. [...] Quan vingui l'Esperit de la veritat, us conduirà cap a la veritat sencera» (Jn 14,25-26; 16,13).

La segona escena ens porta, en canvi, als turons de Galilea. Jesús ressuscitat es mostra als deixebles, que estan sorpresos i dubtosos, i els dona una consigna: «Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus [...] ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat» (Mt 28,19-20). En les dues escenes és evident l'íntima relació entre la paraula pronunciada per Crist i la seva difusió al llarg dels segles.

És el que afirma el Concili Vaticà II recorrent a una imatge suggerent: «La Sagrada Tradició i la Sagrada Escriptura van fortament unides i s'intercomuniquen entre elles. Totes dues, en efecte, brollant del mateix doll diví, s'integren d'alguna manera en una sola realitat i s'encaminen al mateix fi» (*Dei Verbum*, 9). La Tradició eclesial es ramifica al llarg de la història a través de l'Església, que custodia, interpreta i encarna la Paraula de Déu. El Catecisme de l'Església catòlica (cf. n. 113) remet, pel que fa a aquest tema, a un lema dels Pares de l'Església: «La sagrada Escriptura es llegeix molt més dintre el cor de l'Església que no pas amb els altres mitjans materials de la seva expressió», és a dir, en el text sagrat.

Seguint les paraules de Crist que hem citat anteriorment, el Concili afirma que la «Tradició procedent dels Apòstols progressa en l'Església sota l'assistència de l'Esperit Sant» (DV 8). Això passa amb la comprensió plena mitjançant «la contemplació i l'estudi dels creients», a través de l'experiència que neix de «l'íntima intel·ligència experimental de les coses espirituals» i, sobretot, amb la predicació dels successors dels Apòstols, que han rebut un «carisma cert de la veritat». En resum, «l'Església en la seva doctrina, vida i culte perpetua i transmet a totes les generacions tot allò que ella és» (*ibid.*).

Famosa és, pel que fa a aquest tema, l'expressió de sant Gregori Magne: «La Sagrada Escriptura creix amb els qui la llegeixen.»¹ I ja sant Agustí havia afirmat que «un de sol és el discurs de Déu que es desenvolupa en tota l'Escriptura i un de sol és el Verb que ressona en boca de molts sants».² La Paraula de Déu, per tant, no està fossilitzada, sinó que és una realitat viva i orgànica que es desenvolupa i creix en la Tradició. Aquesta

¹ *Homiliae in Ezechielem* I, VII, 8: PL 76, 843D.

² *Enarrationes in Psalmos* 103, IV, 1

darrera, gràcies a l'Esperit Sant, la comprèn en la riquesa de la seva veritat i l'encarna en les coordenades canviants de la història.

És suggestiu, en aquesta línia, el que proposava el sant doctor de l'Església John Henry Newman, en la seva obra titulada *Lo sviluppo della dottrina cristiana*. Afirmava que el cristianisme, tant com a experiència comunitària com com a doctrina, és una realitat dinàmica, tal i com ho va indicar Jesús mateix amb les paraules de la llavor (cf. Mc 4,26-29): una realitat viva que es desenvolupa gràcies a una força vital interior.³

L'apòstol Pau exhorta repetidament el seu deixeble i col·laborador Timoteu: «Timoteu, guarda el dipòsit de la fe» (1Tm 6,20; cf. 2Tm 1,12.14). La Constitució dogmàtica *Dei Verbum* es fa ressò d'aquest text paulí quan diu: «La Sagrada Tradició i la Sagrada Escriptura constitueixen l'únic dipòsit sagrat de la Paraula de Déu encomanat a l'Església», interpretat pel «Magisteri viu de l'Església, l'autoritat del qual és exercida en nom de Jesucrist» (n. 10). *Dipòsit* és un terme que, en la seva matriu original, és de naturalesa jurídica i imposa al dipositari el deure de conservar el contingut, que en aquest cas és la fe, i de transmetre'l intacte.

El *dipòsit* de la Paraula de Déu està també avui en mans de l'Església i de tots nosaltres, en els diferents ministeris eclesials, hem de continuar custodiant-lo en la seva integritat, com una estrella polar per al nostre camí en la complexitat de la història i de l'existència.

En conclusió, estimats germans, escoltem de nou la *Dei Verbum*, que exalta la interconnexió entre la Sagrada Escriptura i la Tradició: ambdues —afirma— estan tan unides i entrelligades entre si que no poden subsistir independentment, i juntes, cada una «a la seva manera, sota l'acció de l'Esperit Sant, contribueixen eficaçment a la salvació de les ànimes» (cf. n. 10).

³ Cf. J.H. NEWMAN, *Lo sviluppo della dottrina cristiana*, Milán 2003, p. 104.